

Zavíračka

„Ještě jedno pivo.“

„Tož jak je to s tím gulášem?“

„Hele, děvče...“

Štípanců si Velayin zadek za její život vysloužil více, než kolik všichni místní štamgasti snědli kuřat. Ale bylo už hůř. Práce servírky moc nevynášela, ale dala se na rozdíl od kurvení se pro nějakého rádoby barona považovat za poctivou. Nějaký ten štípanec bylo to nejhorší, co jí tady kdy hrozilo... Ale alespoň mírně dupnout si musela. Otočila se, usmála se na toho velkého romantika, ze kterého se vyklubal místní kovář, řekla: „Ale Bennete, cožpak nemáš ženu?“ a vlepila mu facku, což vyvolalo velké veselí.

Bennet to vzal sportovně, sám se zachechtal, a ještě na Velayu zvolal: „Máš tvrdší ránu, než většina mých učňů! Nechceš změnit fach?“

Velaya roznesla zbylé objednávky a shledala, že alespoň minutku ji nikdo postrádat nebude. Nakoukla dozadu k Orlanovi, který se zrovna zabýval účetnictvím. Hospoda válku sice přežila, ale sládcí a vinaři takové štěstí neměli. Pokud nějakí přežili, museli vše znovu vybudovat – skřeti velmi rádi nechávali za sebou jen spálenou zemi a oplývali neuvěřitelným darem vyčmukat i ten nejlépe ukrytý sud. Městské hospody měly celkem snadný přístup k alkoholu z pevniny, ale kvůli vysokým cenám za dovoz mohla *Mrtvá harpie* nabízet jen kvalitou různorodé pokusy místních nadšenců. Naštěstí snahy obnovit Khorinis do jeho dřívější slávy stále ještě pokračovaly a již brzy se přívalem nové pracovní síly mohla finanční situace krčmy velmi brzy změnit k lepšímu, jen to chtělo trochu plánovat dopředu.

„Jak to jde?“

„Raději bych roznášel pivo, než abych musel čumět na ta lejstra. Sám je nepřečtu, a to jsem je napsal.“

„Však ty to zvládneš. Přece tvoje hospoda nelehne kvůli mizernému písmu.“

„Jen přes mou mrtvolu.“

Na zátylku najednou ucítila dotek chladného vánku. Někdo musel odejít nebo vstoupit. Velaya nakoukla ke dveřím a spatřila tři muže: Jednoho starce a dva mladíky.

Starci muselo už táhnout na šedesát, ale vypadal statněji než kdejaký místní mužský. Vlasy měl již prošedivělé, ale velmi husté. Plnovous mu dodával na vznešenosti. V hnědých očích se mu zračila zatrpkllost, něco velmi častého u starších lidí. Oblečen byl v rudozlaté tunice a u pasu se mu pohupoval meč.

Ten starší z mladíků si své jako noc černé vlasy svázal do culíku. Tvář měl hladce oholenou, se svými ostrými rysy připomínal havrana v lidské podobě. Fyzicky očividně také nezhálel, na rozdíl od starce však byl štíhlejší. U pasu měl místo obyčejného meče hrozivě vyhlížející šavli. Černá tunika částečně zakrývala kroužkovou košili. *Že by rytíř? Ne, tenhle rytířské ctnosti určitě neuznává,* napadlo Velayu, která již vystoupila ze zadní místnosti a jala se obsluhovat nové zákazníky. Černovlasý na ni upřel své bledě modré oči, ve kterých viděla jen vztek a pohrdání. Uhnula pohledem a zaměřila se na posledního příchozího.

Ten se od svých společníků značně odlišoval. Zatímco oni byli válečníci, on podle mozolů na ruce tíhl spíše k obyčejné farmářské nebo řemeslné práci. Azurový plášť zakrýval pivní pupek. Kudrnaté zrzavé vlasy měl zastřížené těsně pod ušima. Smaragdové oči vězely těsně po stranách širokého nosu. Na rozdíl od svých druhů vypadal docela spokojeně.

Tato pestrobarevná skupinka pochopitelně přilákala pozornost. „Cirkus je ve městě, pánové,“ utrousil Simon, nejproslulejší rybář v kraji, který se kdysi porval s číhavcem o kapra. Kapr to nepřežil, ale ten číhavec taky nechutnal špatně.

„Třeba to jsou potulní kejklíři,“ přidal se Bennet.

Hospoda se smála. Dva ozbrojení cizinci ne. Než ale stihli cokoliv říct, ten kudrnatý udělal krok dopředu, na všechny okolo se dobrosrdečně usmál a řekl: „Tady si asi moc nevyděláme, sama tahle hospoda si s veselím očividně nestačí.“ Poté upřel pohled na Velayu: „Ale líbí se mi tu. Povězte mi, drahá... může se tu prostý člověk dobře najíst a napít?“

„Napít?“ zvedl hlavu Randolph. Za svého času pil jako duha, ale ty časy už byly dávno pryč. Teď alkohol jen vyráběl. „Tož, pivo dobré máme...“

„...dobře, pokud jste žádné jiné pivo nikdy nepili,“ ozval se Till, majitel nedalekého statku.

„Máme pivo, medovinu, víno – bílé i červené – a výběr nejlepších kořalek v kraji,“ přerušila Velaya přívalem poznámek ze strachu ze sporu, při kterém by mohly létat talíře a padat rány.

„A zbylo nám ještě trochu guláše.“

„Guláš si dáme,“ řekl zrzek. „A mně prosím přineste medovinu.“

„A mně pivo,“ pravil stařec.

„Vino. Červené,“ dokončil objednávku černovlasý.

Velaya je usadila u posledního volného stolu. Nikdo další ten den už nepřišel.

„Guláš už není.“

„Hlad je stejně jen převlečená žízeň. Ještě jedno.“

„Dvě!“

„Tři“

„Mně medovinu!“

Slunce již pomalu zapadalo, žádnému z pánů se ale očividně nechtělo vrátit se domů ke svým paničkách, dokud v nich zůstávala ještě známka střízlivosti. V některých případech se to dalo chápat, v mnoha dalších se jednalo jen o zbytečné pokoušení osudu a dobrého manželství. Velaya tipovala, že minimálně na pět z přítomných mužů čekala doma vařečka, pánev nebo váleček na těsto, jež v rukou třímala pevná ruka našťvané manželky.

Obyčejný večer. Hosté se bavili, alkohol, jakkoliv mu scházela požadovaná kvalita, tek proudem, občas někdo zahrál na volně ležící loutnu, kterou tu kdysi ponechal nějaký potulný zpěvák, a vycpaná harpie, podle které krčma dostala své jméno, stále civěla svým mrtvým pohledem na všechny okolo ze svého útulného místečka na zdi. Ta bestie měla stejný efekt, jako mnohé obrazy – ať jste stáli kdekoliv, vždycky upírala svůj zrak přímo na vás, jako by vám chtěla propálit díru přímo do duše.

Stařec a černovlasý se v intenzitě pohledu té zdechlé harpii velmi podobali. Jen zrzek měl pořád ten spokojený výraz ve tváři.

Trojice za celé dvě hodiny nevydala ani hlásku. Jídlo snědli bez mlaskání, ohodnotili je jen prostým přikývnutím hlavy. Další pití si objednávali prostými posunků. Jejich chování nebylo zrovna ideální, ale alespoň nedělali žádný nepořádek a prosté dotázání stačilo, aby Velaya zjistila, zda mají čím zaplatit.

Nakonec se je pár štamgastů úspěšně pokusilo zapojit do hovoru.

„A jak to vidíte vy, pánové?“ zeptal se Randolph. „Za jak dlouho se dá svět zase dohromady? Za dva roky? Tři? Nikdy?“

„Na pevnině to jde rychle,“ odpověděl zrzek. „Opravy ve Vengardu už touhle dobou nejspíš skončily.“

Stařík zamručel, černovlasý obrátil oči v sloup. Bennet se ušklíbl: „No jo, šlechtici si nejdřív zařídí ta svoje přepychová sídla.“

„A nám nic nedají,“ dodal někdo z místních lovců.

„Brzo tu bude náplava z pevniny,“ připojil se k rozhovoru Orlan, který si již vyřešil svou korespondenci a účty. V ruce třímал korběl piva, které mu každým lokem chutnalo čím dál víc.

„Do měsíce by měla dorazit taková menší flotila. Kupci, truhláři, zedníci, horníci, pár vojáků. Nový guvernér.“

„Tfuj, snad to nebude taký píćus, jak ten minulý.“

„Starý Larius byl snad úplně dno, ne?“

„Píčius se dycky dostane hloub.“

„No a pánové,“ zapojila se i Velaya, „vy jste odkud? Na Khorid'any nevypadáte.“

„Přiřpluli jsme na *Nebojácné*,“ řekl zrzek. „Kapitán vezl do města víno z Myrtany.“

„Ve městě je myrtanské víno a vy pijete tyhle chcanky?“

„Jestli jsou chcanky součástí receptu, tak to vysvětluje hodně,“ utrousil černovlasý, čímž půlku hospody nejprve vyvedl z rovnováhy – šlo o první slova, nepočítaje *víno, červené*, která z jeho úst za ten večer vyšla – a následně po několika okamžicích si vysloužil důrazné pokárání od Randolpha.

„Ty pancharte zasraný, na mě si...“

„Dost,“ promluvil stařec. „Syn má jen nevymáchanou hubu. Mladický vztek ho ještě neopustil.“

„Tak voni mluví,“ hvízdal Simon. „A používají i normální slova.“

„Však si je slyšel si objednávat. Nebo co, medovina snad není normální slovo?“ zeptal se s úšklebkem na tváři Till.

„Jen, když jsi notorik.“

Říká ten pravý, pomyslela si Velaya.

„Poslal jsem pár dopisů,“ přerušil je všechny Orlan a otočil se na Randolpha: „Prý pro tebe a další lidi z fachu budou mít práci. A pořádné aparatury.“

„Jako jen tak?“

„Pochopitelně jim to splatíte, jestli to teda přijmete. Akorát, eh, prej se budete muset přidat do cechu.“

„Co, jako že mě bude buzerovat nějaký vůl kvůli tomu, že v práci nosím špatné boty?“

„Jo. Přijmeš to?“

„Tož, jako asi jo...“

„Výborně.“

„Pánové,“ zvedl se zrzek ze židle. „Jakkoliv může zdejší mok v tuto chvíli postrádat na kvalitě, kterou by měl mít, je to nejspíš jedna z posledních příležitostí, kdy si jím můžete svlažit hrdlo. Tento muž,“ ukázal na Randolpha, „jej stvořil, abyste v časech strádání nemřeli žízni – a je ochoten v tom nadále pokračovat. Připijme si na něj.“

„Souhlas. Na Randolpha!“

„Na Randolpha. Tři krát hurá.“

Hurá, hurá, hurá. Ještě jedno pivo. Večer zachráněn.

Začíná noc.

„Památky?“

„Památky.“

„Jaké památky?“

„Hrady, chrámy. Věže.“

„Staré ruiny,“ odfrkl si Bennet. „Křivé jako záda mého dědy. Co taky chtějí po trestancích.“

„Pravda, otroci jsou lepší,“ přidal se k rozhovoru černovlasý.

„Vida, von má i smysl pro humor,“ přihodil Simon.

„A ty posledních pár piv brbláš o tom, co cizinci řekli a jak při tom vypadali,“ zpražil ho pohledem Orlan. „Však je nech. Rád si vás poslechnem, pánové.“

„Jsme tak trochu dobrodruzi,“ pokračoval zrzek. „Rádi zkoumáme nezmapované krajiny. A co jsme slyšeli, Hornické údolí bylo převráceno naruby takovým způsobem, že by ho už nikdo nepoznal.“

„Takže lovci pokladů?“

„Spíše výzkumníci.“

Bennet se uchechtl: „Být vámi, tak najmu pár chlapů a najdu nějakou dobrou štolu. Skřeti jsou fuč, důlní červi jsou jen blbé potvory, magické rudy se stále někde skrývá habaděj.“

„Vy jste kovář, že ano?“ řekl stařec. „Máme vaši řeč brát jako obchodní nabídku?“

„Ruce mi ještě slouží,“ pokrčil rameny Bennet, „a na tomhle ostrově není nikdo jiný, kdo by ten kov uměl opracovat. Jak se to říká... Mohl bych zaplnit díru na trhu. Dobrý meč se prodá snáze než nějaká stará soška nebo miska.“

„Musíme odmítnout,“ mávl rukou stařec. „My hledáme spíše... duchovní osvětu než záblesk světského mamonu.“

„Tak nějak,“ přikývl zrzek.

„Hmph,“ reagoval černovlasý.

Randolph se zachechtal: „To já bych radši ten peníz. Jakou duchovní osvětu tak hledáte v Hornickém údolí?“

„Prej tam nějakí magoři uctívali nějakého sráče či co,“ ozval se Till.

„Podivnej bůh.“

„Takže co? Vohnivý mágové sesílaj ohnivý koule, vodní led, temní blesky?“

„A sráčoví hovna nebo sračku?“

„Hořící chcanky?“

Chlapi, obrátila Velaya oči v sloup. Vždycky to skončí u prasečinek. Ženských nebo jiných.

„Pánové,“ zvedl se zrzek, nikoliv však, aby přítomné pokáral z neúcty k božstvům, nýbrž aby je poučil: „Spáč, jak jej nazývali, byl falešná modla. Šarlatán, co oblboval lidi pomocí magie...“

„Takže stejný, jako ti naši?“ zeptal se Simon. „Páč v Klášteře kousek odtud pár takových kdysi žilo. K hovnu jim ta magie nakonec byla. Těla rudoprdelníků skřeti vystavili napíchnuté na kůlech. Nikomu nechyběli.“

„Mluvit takhle o nejvěrnějších následovnicích,“ ucedil stařec, „je jako rouhat se samotnému Innosovi.“

„A co by mi Innos udělal?“ pokrčil rybář rameny. „Skřety odsud nevyhnal, to my a naši bratři v Myrtaně. Mágové pro nás nehnuli ani prstem, jen vybírali desátek. Paladinové byli zaneprázdnění strkáním kůlů do vlastních...“

„Ale no tak,“ přerušil ho Orlan. „To už bylo dávno, už to pominulo. Však teď obnovujem, ne?“

„Nech ho mluvit, krčmáři,“ řekl černovlasý a otočil se na Simona: „Jen pokračuj, dobrý muži.“

„Adanos,“ rozhodl se rybář po krátké odmlce navázat. „Starej dobrej přizdisráč. Ten mi tak maximálně plašil ryby. A Beliar...“ Při vyslovení jména boha temnoty se celá hospoda zděšeně nadechla. Simon se jen usmál a nonšalantně pokračoval: „Toho možná skřeti uctívali, ale no tak, lidi! Chalupy nám pálili skřeti, ne nějakej rohatej démon. Co vím, bohové dělali pěkný prd.“

„Tak ty myslíš, že bohové jsou bezmocní?“ zeptal se černovlasý.

„Nikdy mi neprokázali opak.“

Muž s tváří havrana se zvedl, zamnul si ruce a stanul přímo před rybářem. Kovář byl v mžiku těž na nohou a měl v úmyslu bránit svého souseda. Zrzek a stařec se ze svých míst nehnuli. Velaya stála u pultu, Orlan za ním. Koutkem oka servírka zahlédla, jak Orlan sahá někam dolů. V případě potřeby měl nachystané dvě kuše – jednoduchý model, který se dal snadno a rychle nabít. Zbytek hospody po vzoru modrého a rudozlatého též seděl.

Černovlasý si chvíli měřil pohledem rybáře i kováře; na prvního se díval s čirým odporem, na druhého zaměřil všechn svůj vztek. Poté se usmál: „Cožpak si myslíte, že zrovna vůči vám mají bohové povinnost vykonávat zázraky?“

„A vůči tobě, že o tom tak kecáš?“ ucedil Bennet. Ukázal na cizincovo oblečení: „Jen se na sebe podívej. Černá tunika, černá kroužková košile, ta zbraň. K rytíři máš daleko. Spíš vypadáš, jako potulný žoldák. Tak si říkám, na čí straně si vlastně bojoval.“

„Na své vlastní.“ V modrých očích černovlasého žhnul oheň – ale možná to byl jen odraz hořících svíček.

„Takže jen obyčejný tulák,“ usmál se Bennet. „Možná dezertér.“

Muž v černém sáhl po své šavli; kovář byl připraven mu jednu vrazit.

Znenadání se za mladíkem objevil stařec. Velaya si ani nevšimla, že se zvedl. „Synu,“ pravil. „Nech toho. Už toho bylo dost.“

Černovlasý se otočil ke svému otci. Dlouho se na sebe dívali. V očích rudozlatého hněv pomalu ustupoval a na povrch se drala lítost. Černý snad cítil i trochu studu. Modrý, jenž stále ještě seděl u stolu, neprojevoval žádné emoce, jen v klidu vyčkával na rozuzlení.

Anebo zachoval klid jen z toho důvodu, že tohle už kdysi zažil a ve skrytu duše věděl, jak to nakonec skončí.

Synovi klesla hlava. Po tváři mu tekly slzy.

Otec se na něj vřele usmál.

Zpod pravého rukávu synovy tuniky se vynořila dýka, kterou vrazil svému drahému rodiči do břicha. Stařec vykulil oči, ale udivení během okamžiku nahradil vztek. Zamračil se a před zasazením dalšího bodnutí černovlasého odstrčil. Kovář toho využil a pokusil se mladíka srazit k zemi pěstí; ten byl ale rychlejší, velice snadno znovu získal rovnováhu a úderu se vyhnul. Vmžiku zvedl svou paži a zaryl ostří do Bennetova hrdla.

Na podlahu vytryskla krev.

Než Benent padl na kolena a pokusil se zastavit prudký rudý proud vlastníma rukama, dva cizinci již tasili své zbraně – obyčejný meč a šavli. Ten mladší byl schopnější bojovník; stařec po pár úderech brzy ztratil rovnováhu a padl k zemi.

Většina štamgastů do té doby již utekla. Simon ne. Jako přibitý stále seděl na své židli.

Černovlasý zvedl paži.

Orlan zamířil a vystřelil.

Šipka zasáhla levé rameno, ale černý válečník si z toho nic nedělal, stejně ťal. Simon se svalil na zem, stejně jako Bennet se držel za krk. Jejich vrah se otočil a hodil po střelci dýku. Ostří prolétlo kolem Velaye a zarylo se do Orlanova levého oka. Krčmář padl k zemi, druhou kuši ani nestačil zvednout.

Velaya přeskočila pult a skryla se za ním. Pár zbývajících štamgastů se v návalu opilecké odvahy o něco pokusilo. Černovlasý je kosil jednoho po druhém. Ani nevykřikli, krev jim zaplnila hrdla a oni rychle posli na svá zranění. Vše se stalo tak strašně rychle, že Velaya začala křičet teprve teď, když byla v úkrytu. Rukou si zacpala ústa v naději, že ji mordýř nechá na pokoji, pokud zůstane zticha.

Koutkem oka zahlédla na zemi položenou druhou kuši – ještě nabitou.

Po chvíli váhání po ní sáhla.

Mušská ruka byla rychlejší.

V té chvíli se jí v hlavě udělalo prázdno, napůl se smířila se svým osudem, napůl ještě doufala v milosrdenství.

Zrzek se na ni usmál: „To bude dobré.“ Zvedl kuši a namířil na černovlasého.

Velaya těsně před tím, než vystřelil, vykroukla nahoru

Černý již zvedal paži, aby dorazil rudozlatého.

Zrzek stiskl spoušť. Šipka se zaryla do útočnickova pravého ramene. Muž opustil šavli, zakymácel se dozadu a padl na stůl, u kterého ještě před chvílí seděl Simon.

Ticho.

„Měla byste odejít, slečno,“ řekl po chvíli poutník v modrém a odložil kuši. Sáhl do svého pláště a vytáhl měšec plný zlata: „Někam hodně daleko. Sem bych se už nevracel.“

Velaya byla v takovém šoku, že muže ani nevnímala. Zrzek jí musel měšec vrazit do ruky. Poté se protáhl a přešel k raněnému starci: „No tak, táto, nechat se porazit takhle na veřejnosti. Bratře, ty se nehýbej. Už jsi toho udělal dost.“

Velaya znovu vykroukla; černovlasý již neležel, nýbrž seděl na desce stolu. Krvácel, ale pokud cítil bolest, nedával jí najevo. Bez vydání jediné hlásky si vytáhl obě střely z těla. Poté sáhl do vaku, vytáhl ampuli s karmínovou tekutinou a všechen obsah vypil. Obě zranění vmžiku zmizela, ale bylo vidět, že má problémy s rukama hnout.

Zrzek se s lahvičkou léčivého lektvaru činil podobně se starcem; ten nyní spíše vypadal, že ho jako každého starého člověka spíše unavila zvýšená fyzická námaha než bodná rána.

„Tak pojď. Máme před sebou ještě dlouhou cestu,“ řekl zrzek opírajíc svého otce.

„Ale kam?“ posteskl si stařík. „Tady jsme už skončili.“

„Jen přes mou mrtvolu,“ odplivl si černovlasý.

„S tím, jak žiješ, se ti to možná vyplní. Hodně štěstí, bratře.“

Modrý a rudozlatý odešli. Černý zůstal. Velaya sáhla po toulci se šípkami, tiše přebila odloženou kuši – bylo to lehčí, než čekala – a zvedla se. Se zbraní v ruce a měšcem ukrytým v šatech překročila Orlanovu mrtvolu a zamířila ke dveřím. Černovlasý se na ni nedíval. Zdálo se, že pláče.

Jakmile se ocitla venku, zamířila do nejbližšího křoví a vyzvracela se.

Domobrana přišla na druhý den. Před *Mrtvou harpií* strážní našli jen vyděšené lidi, kteří vytřeštěnýma očima pozorovali dveře do hospody, jako by z nich mělo každou chvíli vyjít nějaké svaté znamení. „Jeden z nich tam ještě je,“ podařilo se vypáčit z jednoho z nich.

Dva strážní se postavili ke vchodu, třetí obhlížel okna. Po chvíli vyrazili dveře a vtrhli dovnitř. Kromě hromady mrtvol nic dalšího nenašli.

Takový masakr se musel alespoň nějak vyšetřit. Tři čtyřčlenné patroly pár dní prohledávaly okolní lesy a snažily se zachytit jakoukoli stopu. Žádnou nenašly. A hlídači střežící průsmyk do Hornického údolí, kam cizinci měli namířeno, se dušovali, že nikoho jejich popisu neviděli. Po starci a jeho synech se prostě slehla země.

Mrtvou harpii nikdo znovu neotevřel. Budova byla po půl roce stržena a na jejím místě se postavil nový hostinec – s čistým štítem a novým personálem. Na masakr se po nějaké době zapomnělo.

Velaya nezapomněla. Občas se probudila zalitá potem a chvíli jí trvalo, než si uvědomila, že Khorinis už dávno opustila a nyní má nový život – daleko od toho bohy prokletého ostrova.